

Istentisztelet 2020. november 15.

Az Úrban való öröm

Fohász: „Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem? Segítségem az Úrtól jön, aki az eget és a földet alkotta”. **Ámen** (Zs 121,1-2)

Ének: 122. zsoltár – Örülök az én szívembe’ e kívánatos hírt hallván...

Fohász: „Mikor jóra fordította Sion sorsát az Úr, olyanok voltunk, mint az álmodók. Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az Úr! Hatalmas dolgot tett velünk az Úr, ezért örvendezünk. Fordítsd jóra sorsunkat, Uram, a délvidéki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan! Akik könnyezve vetettek, ujjongva fognak majd aratni. Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezik, mikor kéréit hozza”. **Ámen** (Zs 126)

Imádság:

Mennyei Atyánk, megvalljuk, hogy tele vagyunk panasszal, kesergéssel, úgy érezzük, hiányzik az öröm az életünkéből, még annak sem örülhetünk, hogy elmegyünk a templomba... Kérünk, bocsásd meg, amikor így teret adunk szívünkben a panaszkodásnak, önsajnálatnak. Pedig mennyi okunk van a hálára, neved magasztalására! De olyan földhözragadtak vagyunk, hogy észre sem vesszük azt a sok jót, amivel körülveszed életünket. Bocsáss meg, mert bennünk van a hiba, a fontossági sorrendben, az értékrendünkben. Szeretnénk ma tanulni Pál apostoltól, aki mindent, amit addig értéknek tartott az életében, kárnak és szemétnak ítélte, amikor megismerte az Úr Jézus megváltó szeretetét és elfogadta vére által bűnei bocsánatát. Segíts, hogy minket is az a vágy vezessen, hogy tudjuk megragadni az Ő szeretetét, tudjunk úgy élni, hogy az áldás legyen másoknak, és ne hozzunk szégyent az Ő nevére. Hadd tudjunk most Igéd hatása alatt gyógyulni, épülni és megújulni az örömben, szeretetben, hűségben és az irántad való bizalomban. A megváltó Úr Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket. **Ámen**

Alapige: Filippi 3,17-4,9

[17](#) Legyetek követőim, testvéreim, és azokra figyeljete, akik úgy élnek, ahogyan mi példát adtunk nektek. [18](#) Mert sokan élnek másképpen: akikről sokszor mondtam nektek, most pedig sírva is mondom, hogy ők Krisztus keresztyének ellenségei; [19](#) kárhozatra jutnak, a hasuk az istenük, és azzal dicsekszenek, ami a gyalázatuk, mert földi dolgokkal törődnek. [20](#) Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, [21](#) aki az ő dicsőséges testéhez hasonlóvá változtatja a mi gyarló testünket azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket.

[1](#) Ezért tehát, testvéreim, akiket szeretek, és akik után vágyódom, örömöm és koronám, így maradjatok meg az Úrban, szeretteim! [2](#) Evódiát intem, és Szintikhét is intem, hogy legyen közöttük egyetértés az Úrban. [3](#) Sőt téged is kérlek, hűséges munkatársam, segíts nekik, akik együtt küzdöttek velem az evangéliumért, Kelemennel és a többi munkatársammal is, akiknek a neve benne van az élet könyvében. [4](#) Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete! [5](#) A ti szelídségetek legyen ismert minden ember előtt! Az Úr közel! [6](#) Semmiért se aggódjatek, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjatek

fel kéréseiteket Isten előtt; [7](#) és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban. [8](#) Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetre méltó, ami jó hírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe! [9](#) Amit tanultatok és átvettetek, hallottatok és láttatok is tőlem, azt tegyétek, és veletek lesz a békesség Istene.

Kedves Testvéreim,

Isten igéjének üzenete Pál apostolnak abból a leveléből szól hozzánk, amelyben a legtöbbször szerepel az öröm. Mégpedig az az öröm, amely nem egy futó, múló érzés. Hanem a Úr Jézus Krisztushoz tartozás állapota. Nem bajok, gondok, szomorúság nélküli élet ez, hanem olyan, amelyben a bajok, gondok, szomorúság ellenére ott van az öröm, amely mindezt legyőzi. Nem a maga erejéből, hanem mert ennek az örömnek a forrása Krisztus.

Amikor Pál örvendezésre hívja a filippieket, a hitben való megerősödére biztatja őket. Arra, hogy Őrá figyeljenek, Őt kövessék, maradjanak meg Őbenne. Az apostol is ezt éli. Hogyan is tudná másképp végezni a szolgálatát, hogyan is tudna elviselni gyalázatot, botozást, vesszőzést, megkövezést és sok más nyomorúságot, hogyan tudna még a börtönből is derűsen, bizakodva írni, ha nem azért, mert minden szenvedést és bajt felülír az életében az Úr Jézusban való öröm. Annak a ténye, hogy az Övé lehet, aki őt annyira szerette, hogy magára vette bűneit; megváltotta, elfogadta, szolgálatába állította őt, vele van és megerősíti minden megpróbáltatás között. Olyan reménységgel ajándékozta meg, ami a legnagyobb bizonyosságra jogosítja fel: *„Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül”*(2,20).

Pál apostol élete nem az ismeretlenbe tart, nem is valami bizonytalan homályba, hanem futás a kitűzött cél felé. Az ő bizonyossága legyőzhetetlen és kimeríthetetlen erőforrás, mert nincs alárendelve még a halálnak sem. *„A mennyben van polgárjogunk”*. Nekünk ma természetesnek tűnik, hogy polgárai vagyunk az országnak, amelyben élünk – nem volt ez mindig így (pl. 1948 után a jogfosztás ideje). Akár több állampolgársággal is rendelkezhet valaki. Sőt, hallottam, hogy mostanában bizonyos körökben divattá vált a gyermeket váró anyukáknak kimenni az Egyesült Államokba, hogy ott szülessen meg a baba, és amerikai állampolgárságot kapjon, ez valamiféle előnyökkel jár. Mit meg nem tesz sok szülő a gyermekéért! Pedig ezek csak földi dolgok, földi országok ideiglenes jogokat biztosítanak – vagy nem... De milyen kevesen vannak azok a szülők, akiknek fontos, hogy a gyermekük megismerje Isten szeretetét, Megváltójának fogadhassa el az Úr Jézus Krisztust, és mennyei polgárjogot nyerhessen!

Nagyon érthető volt ez a kifejezés a filippiek számára, hiszen a város római katonai kolónia volt, római polgárjoggal rendelkezett, ami komoly kiváltságokat, védelmet és szabadságot is jelentett. Ebből a hasonlatból érthették, hogy bár a

gyülekezet a földön él, Krisztushoz tartozik, ahogyan a filippi katonák a római császárhoz. Az apostol a menyei polgárjogról nagy örömmel szól, szívében reményteljes várakozással várva az Úr Jézus Krisztust, az Üdvözítőt, aki megígérte övéinek, hogy eljön értük és magához veszi őket. Ennek a várakozásnak a fényében érthetjük, hogy számára nem az életben maradás a fő cél, hiszen, ahogy mondja, „*nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség*”(1,22). Akkor végre beteljesülnek az ígéretek, látássá lesz a hit, már nem mintegy tükör által homályosan, hanem színről-színre láthatja majd Megváltóját.

Kedves Testvéreim! Mai igeszakaszunk elején azt olvastuk, hogy „*legyetek követőim, testvéreim*”. Az apostol nem helyezi magát az Úr Jézus helyébe, és nem magának gyűjt követőket. Természetesen Krisztus-követésre hívott Pál mindig mindenkit, nincs ebben semmi ellentmondás. Sokkal inkább arról van szó, hogy ezt ő maga is így éli, és Krisztus követésében lehet hozzá csatlakozni, vele követni az Urat úgy, ahogyan ő követte, mert az ő példája követhető. Elmondhatjuk-e mi is magunkról, hogy „*úgy kövessétek Krisztust, ahogyan én*”? Előttünk van most egy példa és egy kérdés: Látjuk, hogyan élt Pál apostol a menyei polgárjog örömeiben, ez volt az ő igazi kiapadhatatlan örömforrása. Olyan jognak került a birtokába, ami túlmutat a földi életen, és senki el nem veheti tőle. Mennyire miénk ez az öröm? Mennyire azonosulunk vele, mennyire tud megvigasztalni, örömmel eltölteni, békességre segíteni az a bizonyosság, hogy ha Isten megváltott gyermekei vagyunk Jézus Krisztusban, akkor ez a polgárjog a miénk? Olyan szépen vall erről a hitről és örömről egy ének:

*A menny örök otthona vár odaát, Megnyerte már Jézus nekem,
Ha hallom az Ő szelíd hívó szavát, Már nem leszek ott idegen.*

*Refr.: Ó nem, hiszen Jézusom ismerem én, Övé vagyok s Ő az enyém,
A mennyben a vérén vett otthont nekem, Én nem leszek ott idegen.*

*Bár emberek sokszor nem értenek itt, S nincs hű barát egy se velem,
Ha Jézusom látom él bennem a hit, Hogy nem leszek ott idegen.*

Refr.: Ó nem, hiszen Jézusom ismerem én...

*Már várnak a parton a testvéreim, Már szinte kezükbe kezem,
És járok az otthon szent ösvényein, Mert nem leszek ott idegen.*

Refr.: Ó nem, hiszen Jézusom ismerem én...

*Te elveszett jöjj te is, elhagyatott, Jöjj nem maradsz árva te sem.
Oly drága az otthonod, ujjonghatod, Hogy nem vagyok már idegen.*

Refr.: Ó nem, hiszen Jézusom ismerem én...

Kedves Testvéreim, jó megfigyelni, hogy miután a menyei polgárjogról vall Pál apostol, ehhez kapcsolva írja igaz, mély szeretettel a gyülekezetnek: „*Ezért tehát,*

testvéreim, akiket szerettek, és akik után vágyódom, örömöm és koronám, így maradjatok meg az Úrban, szerettem!” Ezért – így – maradjatok meg – az Úrban. Ugyanis ez a legfontosabb feladat: megmaradni az Úrban. De hogyan? Így, ennek az örömnak a birtokában! Ha minden örömük Belőle fakad. Ha Ő a cselekedeteik, döntéseik, magatartásuk meghatározója. Egyénileg és a közösségben is. Akkor rendezhetők és rendeződhetnek is a problémák. Látjuk, Filippiben sem egy tökéletes gyülekezet élt, voltak közöttük nézeteltérések, békétlenségek. De az Úrban való örömről hívja őket az apostol, mert akkor válhatnak láthatóvá az életükben az Úr Jézus jellemvonásai: a szelídség, békesség, az Atya iránti bizalom (az aggodalmaskodás helyett) és hálaadás Isten iránt. Ha Neki adják a dicsőséget, gondjaikat bizalommal helyezik a kezébe, tapasztalják azt a békességet, amely minden emberi értelmet felülhalad, és megőrzi szívüket és gondolataikat Krisztus Jézusban. És itt valahogy a kör be is zárul: maradjatok meg az Úrban – maradhattok, mert Ő megőrzi, megtart. Isten békessége megőrző hatalom.

Azzal kezdtem, hogy ez az öröm nem egy érzés, hangulat, valamilyen felturbózott állapot, féktelen jókedv. Hanem egy belső bizonyosság, amely az öröm forrásával, az Úr Jézussal köt össze, és tart, és megtart. Évtizedekkel ezelőtt ifjúsági délutánt tartottunk, amelynek témája az öröm volt. Számunkra teljesen váratlanul eljött az alkalomra egy fiatalasszony a két gyermekével, akinek a napokban halt meg a férje, még előtte voltak a temetésnek. Ledermedtünk. Mi lesz most? Hogy fogunk itt előttük ma az örömről beszélni? És lehetett, mert ő tett bizonyosságot arról, hogy az Úrban való öröm ad neki erőt ebben a nehéz helyzetben. Ennél hitelesebben senki nem szólhatott volna arról, mint jelent számára örülni az Úrban, megragadni a mennyei polgárjogot és értelmét találni az életnek a gyász ellenére is. Ilyen el nem vehető, mindig-örömmel áldjon meg minket az Úr. *Ámen*

Imádság:

*Úr Jézus, Köszönjük, hogy minden örömünk forrása Benned van, és nem csak földi értelemben, hanem a mennyei polgárjogra nézve is. Bárcsak tudnánk a nyomorúság ellenére is úgy csordultig lenni örömmel, hogy ragyogna életünkben a Te világosságod! Bocsásd meg, hogy amit magunk körül árasztunk, az sokszor inkább ürem és keserűség... Kérünk azért, újíts meg minket, tölts be Szentlelkeddel, szeretetteddel, hogy ne csak földi dolgokkal törődjünk. De minden gondunkat tudjuk Rád vetni, hálaadással kérni és aggodalmaskodás nélkül bízni Benned. Köszönjük, hogy minderre felhatalmaztál és jogot adtál nekünk azzal, hogy Atyád Atyánkká lett. Így kérjük gyermeki bizalommal: *Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben... Ámen**

Áldás: *Fényözőn árad az igazra, és öröm a tiszta szívúekre. [12](#) Örüljete, ti, igazak, az Úrnak, magasztaljátok szent nevét! Ámen (Zs 97,11-12)*

Ének: 367. dicséret – *Emeljük Jézushoz szemünk, jön már királyi győztesünk...*